

Conflicte fratricide absolut inutile (I)

Miercuri, 29 iunie 2016

(în relatarea unui angajat al curții regale)

S-a întâmplat în timpul domniei onoratului nostru rege Ahab.

Poporul lui Dumnezeu avea pace la toate frontierele și se bucura de binecuvântările Domnului. După ani lungi de formalism, sectarism și tradiționalism retrograd, începeau să se zărească luminițele de la capătul tunelului academic. Tinerii preoți ai lui Israel, sub iubitoarea purtare de grijă a cuplului regal, începeau să înțeleagă, să aprecieze și să guste bunătățile teologice ale frăției globale pe care până mai ieri le priviseră cu destulă rezervă, deși cu invidie uneori nedisimulată. Nu era Yehova Dumnezeuul întregului pământ? Nu iubea El pe toți copiii Lui la fel, indiferent de rasă, religie sau cultură? Li se părea tare neroadă directiva primară a strămoșilor lor, că Israel trebuie să fie „un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.”

Dezlegarea de trecutul anost s-a produs relativ repede și destul de violent, la umbra satârului administrativ mânuit cu zel sfânt de Izabela. Teologii care nu puteau, sau nu doreau să țină pasul cu lumina au fost ajutați să elibereze posturile de răspundere pe care le dețineau. Tinerele generații de preoți și cărturari pasionați de multiculturalism și competiție academică au preluat conducerea spirituală a poporului ales. Acum nimic nu mai putea împiedica pe Israel să ajungă „capul și nu coada” printre națiunile pământului. Sau cel puțin așa credeau Ahab și Izabela.

Dar s-a întâmplat ceva cu totul regretabil. De la periferiile întunecate ale regatului s-a ridicat, nedorit și neinvitat de nimeni, un profet meteoric, un neica-nimeni frustrat, infatuat și amețit de glorioase viziuni mistice. Ilie Tișbitul. El susținea că teologii vremii îl confundă pe Yehova cu Baal și că au angajat poporul pe o orbită de coliziune cu cerul, ceea ce va duce la eșecul total al destinului lor glorios, acela de a produce Sămânța femeii, Copilul de parte bărbătească. Și ca să dovedească faptul că vorbește în numele lui Yehova, a jurat că în Israel nu va mai ploua decât după cuvântul lui. Adică atunci când va dori el, nici mai mult nici mai puțin.

Scandalul a fost uriaș. Izabela s-a înfuriat la culme, iar împăratul a decretat imediat excomunicarea obraznicului. Pana cărturarilor s-a pus la lucru spre a explica poporului pericolul la care se expune dacă pleacă urechea – și se pare că unii plecau urechea – la asemenea teribile schilodiri ale adevărului prezent. Ei spuneau că

percepția lui Ilie este deformată și dezinformată, iar tonul acuzațiilor lui este răutăcios și obraznic. Îl acuzau că este lipsit de spirit misionar, de câștigare de suflete pierdute – sufletele pierdute fiind păgânii din jur, nu clasa preoțească și elitele academice pe care încerca Ilie să le corecteze. Ilie spunea că ei sunt profeții lui Baal, nu ai Domnului.

Profetul susținea că până ce biserica și clasa preoțească nu vor accepta scilpiciurile lui, tot ce vor face ei nu va fi decât circ ieftin. Disprețul domniei sale era cât se poate de vizibil, iar infatuarea care i s-a urcat la cap urma să-l piardă.

Nu au putut să-l contacteze personal, deoarece profetul meteoric se ascunsese undeva prin Sidon, așa că au tras concluziile fără să afle și părerea lui. Situația deci era în felul următor:

Potrivnicul, vrăjmașul lui Dumnezeu, știa că biserica are nevoie de o solie de har abundent, de ploaie, și pentru ca biserica să nu accepte acest har abundent, el a deturnat mesajul lui Ilie în direcția unei critici sectare perfecționist-mistice.

Trist. Foarte trist. Părea un om inteligent, zelos și categoric. O situație disperată, fără îndoială. Să declanșezi un război fratricid absolut inutil doar pentru că ți s-a năzărit ție că biserica merge într-o direcție greșită este un spectacol incredibil pentru îngeri și oameni. Circ în cel mai profund sens al cuvântului, tocmai când omenirea avea nevoie să fie lovită strategic de geniul salvator al noului iudaism emancipat.
